

Վահան Թորոսեանց

Գարունին հետ

Քո՛ւյր, փոխե շորերս և անկողնիս ճերմակները...

Մաքրե՛ տունը և միջանցքին մեջ ծաղիկներ ցանե՛...

Բա՛ց լուսամուտը, թո՛ղ Գարունը ներս մտնե՛...

Ըրե՛ այնպես, ինչպես մայրիկը կըներ:

Այս իրիկուն անիկա ինձ պիտի այցելե:

Ես կը բաղձամ ողջունել գինքը, ինչպես նոր Կյանք մը, ճերմա՛կ, մաքո՛ւր
շորերով և գարնան թարմությամբ:

Իմ ժպիտը դալկահար շրթներուս վրա կարմիր վարդերու փրփուրին կը նման՞ի,
քո՛ւյր . . .

Իրիկուն է:

Վառե՛ ճրագը և տանը մեծ դուռը բաց թող.

Ես մայրիկին պիտի հանդիպիմ ճերմա՛կ, մաքո՛ւր շորերով և երիտասարդ
թարմությամբ:

Արդեն մաքրած ես տունը և շորերս ու անկողնիս ճերմակները փոխած:

Ճրագը մեղմիկ կը հեռա, աստղիկ կա սենյակիս մեջ...

Հոս մի՛ կենար, քո՛ւյր: Գնա՛ դուրս և Գարունին հետ խոսի՛ր՝

Կյանքի և Արևի մասին:

1917 թ.

Ես սիրեցի այս կյանքին բոլոր բաները, ատեցի, երգեցի և հարբեցա:

Ուրախացա մութին մեջ, ըմբռնեցի տրտմությունն անգամ:

Պատահեցա ամեն կարգի մարդոց, ընկերացա բոլորին հետ և մտա անոնց հոգիներուն մեջ:

Ես ծունկի եկա քարերու վրա, աղոթեցի Աստուծո ու հայհոյեցի անոր:

Ես լսեցի աշխարհին խոսքը և տեսա գործը:

Հիմա պատրաստ եմ ես մահվան:

Ես պատրաստ եմ սկսելու ուրիշ կյանք մը, դարձյալ այնքան ամբողջությամբ ապրելու, որքան այս կյանքը ապրեցա:

Ո՛չ ծաղիկներ կըտանիս հետս և ո՛չ ալ խորհուրդ մը այս արևներեն:

Կերթամ մերկ և դատարկ ձեռքերով, որպեսզի հոն սկսիմ կառուցանել և ստեղծել:

Ես ապրեցա միայն այս աշխարհին համար:

Կը թողում ամեն ինչ ա՛յստեղ: